

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre	4 korona
Fél évre	2 korona
Negyed évre	1 korona

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Horváth Antal könyvnyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési és hirdetési díjak intézendők.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

Inség.

1863-ban az Isten csapása nehezedett erre az országra. Nem esett eső kora tavasztól késő őszig s az ennek nyomán támadt szárazság irtóztató pusztulást okozott. Ezek és ezek pusztultak el éhség által, a marhaállomány kipusztult, az ipar és kereskedelem megbénult s úgy látszott, mintha a pusztulás örvénye felé sodorná ezt a sokat szenvedett nemzetet a könyörtelen végzet. Azonban hál' isten túléltük az 1863-ik esztendő is, jöttek jobb évek s a nagy csapást kihevertük. De akik éltek abban az időben, úgy emlékeznek vissza erre az esztendőre, mint életüknek egyik legnagyobb megpróbáltatására.

Az 1863 réme kísért 1904-ben. Aszály, inség fenyeget. Már itt kopogtat a rém ajtónkon. Bennünk nincs erő, hogy meg tudjuk akadályozni a bejövételét.

Vannak részei az országnak, ahol május óta nem esett eső, vagy ha esett is, nem volt annak semmi látszata. Ezeket a vidékeket sújtja természetesen leg-súlyosabban az aszály. Itt felette rossz eredményeket mutat fel az aratás, úgy mennyiség, mint minőség tekintetében. De már ha az aratás nem is ütött be, reméltek valamit a sújtott gazdák a kukoricától, burgonyától és egyéb veteménytől, meg a szőlőtől. Reméltek, mert azt hitték, hogy júniustól augusztusig talán

csak lesz eső, amely fentartja és táplálja a gabonaneműeket és a veteményeket.

A június, július és augusztus hónapok azonban nem váltották be a reményeket, melyeket a gazdák fűztek hozzájuk. Nem esett eső. Eltekintve egy-két szerencsésebb vidéktől, bódító hőség, tik-kasztó szárazság volt mindenütt az országban. Oda van a tengeri, a burgonya, a többi kerti vetemény, a hőség és szárazság kiirtotta.

Elég lett volna egy órai, egy félórás sűrű eső s a Magyarország földjein hervadó, lankadó milliárdnyi értékek szint és életet kaptak volna. De nem adott a haragvó Istenség egy negyedórás esőt sem, a forró napsugár kegyetlen erővel szívja ki a föld éltető erejét, a tengeri tejszerű torzokat termelt, a burgonya alig nagyobb a diónál s az is ki van aszalva, meg van pörkölt. Dinnye, tök, ugorka eltorzult és izetlen.

Hogy többet ne mondjunk, Európa legtermékenyebb részében, a Bácskában, inség, éhség elébe néz a jóléthez szokott kisgazda.

Ahol az aratás félig-meddig beütött, ott nem fogják olyannyira megérezni a pusztító nyári szárazságot. De megsínyleni természetesen itt is fogják, mert hiszen a tengeri-termés s a vetemények igen súlyosan esnek a mérlegbe.

Növeli a veszedelmet a takarmányhiány. Kiaszott a fű a réteken, mezőkön,

gulyának, ménesnek alig van hol legelnie. Most még csak hagyján, mert ha száraz aszott is a fű, a sarju, nagykeservesen csak megeszi a marha. De mi lesz majd télen? Amit el kell tenni télire, a takarmány nem termelt meg. A gazda kénytelen lesz eladni a marháját, melyre pedig égető szüksége van, mert nem bírja eltartani.

S mindezeknek tetejébe jön a drágaság. Már ma is hallatlan árak vannak. Liszt, kenyér, zöldség, vetemény és a hus ára, dacára az alacsony marhaáraknak, oly magasra szökött, hogy a háziasszonyok panaszával van tele minden falu, város. De még hagyján ez a mostani drágaság. Két-három hónap múlva, télen s a tavasszal előreláthatóan oly borzasztó lesz a drágaság, hogy attól kell tartanunk, hogy nemcsak a szárazságsújtott vidékeken, de a városokban is tanyát üt a legborzasztóbb rém, az inség. A magyar nép legszegényebb rétegeit az Ur 1904-ik esztendejében éhség fenyegeti.

Ez a vigasztalan perspektiva egészen határozott. Feltartóztathatlanul jön a végzet, pontosan meg lehet állapítani, melyik napon következik be az inség valamelyik faluban.

S mikor az ilyen megdöbbentő bizonyossággal állunk szemben, el kell reá készülnünk. Ugy a magános ember, mint a község, város, a kormány és a vas-

TÁRCA.

Hágár.

Boglya tövén áll Hágár kipurultan
Régi virág koszorúzza haját
S szól Avrom: mily szép vagy, kis szolgáléányka,
Csupa bársony az arcod, csupa rózsza a szád!

Lehellve szerelmet száll halkán az alkony.
— Csókolva borolni kebeledre de vágyom!
Patak vize partján éj csendje elomlik
Csak Sára zokog még bus hitvesi ágyon.

Hervatag ajkát kendőzi pirosra
Fehér puha tejben fürdik nyaka, válla
Nárdussal a keblét megilleti lágyan
Ugy várja a férjét — úgy várja hiába.

— Egy kékszemű lányka van künn a mezőkön
Csupa rózsza az ajaka, csupa illat a keble
Két ifju szeméből elszált tavaszomnak
Még siratott fénye száll vissza szívemre...

Csak hallja — siralma betölti a házat
Bosszúra lihegve készül epedőn
És üzeti Hágárt túl messze határon
Hogy lába kísérek a torzslepte mezőn.

S szól: én uram édes! bocsásd meg, elűztem!
— Bágyadt szeme fényét könyűje borítja —
Legyek asszonyod újra! Borulj a szívemre!
És Avrom imé keblére szorítja

S ő sirva, nevetve átfonja karával
Ujjongva az ajkán öröm szava hallszik.
— Tudnátok, ura! már megint szeret engem!
S fáradtan a csóktól ölében elalszik.

S szél sóhaja lebben, madár szava rebben
A hold beragyogja a nyári magányt
S osonva az éjben, meg Avrom a pusztán
Keresni a kékszemű szolgáléányt...

Mezei Sándor.

Az ördög nótája.

Ugyan ki félne manapság az ördögtől? A jólnevelt gyermekek se bíznak már a sötét idegenbe, az asszonyok pedig ugyancsak kacagnának azon a férfiu, aki az ördöggel akarná megijeszteni őket.

Van-e ördög? Hol van az ördög? Jöjjön és mutassa meg magát, senki se lesz közülünk Luther Márton, hogy hozzácsapná a tintás-kalamárist. Talán inkább megbarátkoznánk vele és segítséget kérnénk tőle földi bajainkban, szerencsétlenségeinkben.

Körülbelül így beszélgettünk a kávéházban az ördögről. Egyikünk se titkolta, hogy szeretne megismerkedni e sötét férfiuval. Éppen úgy emlegettük őt, mint azt a millió forintot, amelyet lelkiismeret nélkül elemelnénk, ha ránk bizná valaki és azután nem fogna meg a rendőr.

A társaságban volt egy nyugalmazott katonatiszt. Az sokáig hallgatta beszélgetésünket, aztán azzal a hirtelen föllobanással, mely a pensionált katonatiszteket jellemzi, hirtelen az asztalra csapott és föl kiáltott:

— Én ugyan nem láttam az ördögöt, de hallottam a nótáját. Nyolcvankettőben, a galíciai határszélen...

Mindnyájan kérdőleg néztünk a kapitányra. Egyikünk sem szól, mert bizonyosra vetjük, hogy a kapitány magától is elmondja, hol, miképpen hallotta nótáznai az ördögöt.

Nem is soká váratott magára.

Igy kezdte:

— Főhadnagy voltam és Galiciában szolgáltam egy istenverte garnizonban. Akkoriban híre járt az orosz háborúnak és a határra tolt kozák ezredek minden nap várták a czár ukázat hogy betörjenek a királyságba.

Meddig tartott ez az állapot, már nem tudom. Annyi bizonyos, hogy rendkívüli módon unatkoztunk. Unatkoztunk, unatkoztunk. Csodálkozom rajta, hogy itt üllök és nem puffantottam magam agyon.

A kapitányunk bizonyos Hobula volt. Négy éve halt meg. Agyonrugta a ló. Iszákos, kártyás, verekedő ember volt. Félték tőle, mint a tüztől. Csehül, magyarul, lengyelül káromkodott egyszerre. Az ebédjéhez is pálinkát ivott. A parasztleányokat részegen megkergette az utcán. Az ember, ha szalonban pillantotta is meg a napvilágot, komisz és durva lesz a garnizon-életbe. Hobula kapitány, mikor a kozák ezredek a határszélre tolták, örömeben kirántotta a kardját és végigsuhintot vele a levegőben.

— Vivát Hobula! Egy jó véres háboru és belőled tisztességes ember lesz vagy, halott. Azután még jobban ivott.

Akkor haragudtam rá ezért, de ma belátom, hogy nem tehetett egyebet abban a nyomorúságos faluban, ahol állomásoztunk. Mi fiatalabb

utak mindenképpen készüljenek el, hogy lehetőleg tompítsák a veszedelem ölét. Elősorolni e helyen mindama intézkedéseket, melyek az előrelátható inséggel szemben szükségesekké válnak, nem lehet. De mindenki, aki józan és előrelátó, meg tudja ítélni: mit kell tennie, hogy könnyebben viselhesse el az eredménytelen őszt s a borzasztó telet. A hatóságokra s az államra, amely mint a legnagyobb kimérettel hajtsa be az ország adóját, nagy új feladatokat ró ez az idej áldatlan rossz esztendő.

Tanügy.

Beiratkozások a mindszenti iskolákba.

A helybeli m. kir. állami elemi népiskolák gondnoksága tudomására hozza az érdekelt szülők, gyámok és gazdáknak, miszerint az 1904-1905. tanévi beiratásokat és a tanév kezdetét a Csongrádvármegye közigazgatási bizottságának 1901. évi szeptember hó 28-án tartott ülésén hozott 811. számú határozatának megfelelően, a következőképpen állapította meg az állami iskolai gondnokság:

A belterületi mindennapi és gazdasági ismétlő iskolai tanulók beiratásai szeptember hó 1-10-ig.

A külterületi mindennapi és általános ismétlő iskolai tanulók beiratásai szeptember hó 20-30-ig eszközöltnének.

A „Veni Sancte“ szeptember hó 11-én tartatik meg.

A rendes tanítások a belterületi mindennapi iskolákban szeptember hó 12-én, a gazdasági ismétlő iskolákban október hó 1-én s végül a tanyai mindennapi és általános ismétlő iskolákban október hó 1-én veszik kezdetüket.

A beiratások fentebb jelzett napokon délelőtt 8-11 óráig, a belterületen a központi új leány iskolában, a tanyákon pedig az illető tanyai iskola tantermében eszközöltnének.

A beiratásoknál a következő szabályok tartandók szem előtt:

1) Az elemi mindennapi iskolába a 6 évet még be nem töltött és a 12 évet már betöltött gyermekeket rendszerint fölvenni nem lehet.

2) Oly gyermekeket, akik eléggé fejlettek és

akiknek a 6 év betöltéséhez a beiratáskor legfeljebb három hónapjuk hiányzik, csak az esetben lehet az elemi iskola első osztályába fölrenni, ha az elemi iskolában elegendő hely áll rendelkezésre, illetőleg ha a 6 évet teljesen betöltött mindennapi tankötelesek már mind fölvetettek.

3) A 6 évesek mint kezdők iratnak be, a korosabbak az előző tanévi és kielégítő előmételük szerint a magasabb osztályokba.

4) A más községből, vagy más intézetből jött tanulók nyilvános bizonyítványuk, anyakönyvi kivonatuk, tanköteles összeírásai bizonyítványuk fölmutatása után, a bizonyítvány nélkül jelentkezők felvételi vizsga sikeres kiállása esetében a bizonyítványuknak, illetve ismereteiknek megfelelő osztályba vehetők fel. A felvételi vizsgát teljesen díjmentes.

5) Az oltási bizonyítványt minden tanuló köteles a beiratáskor fölmutatni, vagy a beoltást más módon igazolni.

6) Magánuton tanult növendékek érvényes bizonyítványt kötelesek fölmutatni arról, hogy az illető osztályról, melyet végeztek, valamely nyilvános elemi népiskolában nyilvános vizsgát tettek.

7) A 12 évüket betöltött mindkét nembeli tankötelesek, ha csak be nem igazolják azt, hogy: a) iparos, vagy kereskedő tanonc-iskolába, b) felső, vagy polgári népiskolába, c) felsőbb leányiskolába, d) középiskolába, e) szakiskolába járnak, — az általános avagy a gazdasági ismétlő iskolába irandók be.

Azon tanuló, aki a tanév második felében tölti be 12-ik életévét, köteles a tanév végéig mindennapi iskolába járni.

8) A ragályos bajban szenvedő vagy undorító betegségben levő, avagy hülye tankötelesek az iskolába föl nem vehetők. Ilyen esetekben azonban az illetékes hatósági orvos véleménye mindig kikérendő.

9) Azon szülő, gyám, vagy gazda, akinek gyermeke, vagy gyámoltja a beiratások alkalmával bármilyen okból visszautasított, panaszával a gondnoksághoz fordulhat.

10) A beiratkozott tanuló, tanév közben csak a lakóhely változása esetén léphet át más iskolába.

11) A gyermek születési időpontjának igazolására, kívánatra anyakönyvi kivonat szerzendő.

12) Azon szülők, gyámok és gazdák, kik gyermekeiket, gyámoltjaikat, illetve tanoncaikat a kellő időben be nem iratják, az 1868. évi XXXVIII. t. c. 4. §-a értelmében, a községi előjáróság által büntetettetni fognak.

Mindszenti, 1904. augusztus hó 8-án.

Muszil Vilmos,
gondnoksági jegyző.

Kádár Szilveszter,
gondnoksági elnök.

tisztek folyton azon imádkoztunk, hogy a jó Isten erre vezérelne valami bécsi zengerajt, amilyen ódivatu énekesnőivel és mindenholnan kivert énekeivel a határszéli garnizonokat meg szokta látogatni. Második eszdeje nem láttunk kalapos asszonyt. A hadnagy naplót irt, én pedig esténként egy cirkuszművész nő fotográfiája előtt sóhajtoztam, akit valójában soha sem láttam.

Igy éltünk és semmi kilátás nem volt rá, hogy életmódunk megváltozik. Csak a háboru segített volna. De a háboru csak nem akart kitörni.

Ha jól emlékszem, utálatos, nedves ősz volt. Hetek óta szakadt az eső. Felázott a föld és a század hetek óta kaszárnyát surolt. Utoljára ki se lehetett mozdulni a kaszárnyából. Hobula lefeküdt és napokig fel se kelt ágyából. Egy vasas fazékban orosz pálinkát állított az ágya mellé. A fazékból nádszálon át szivta addig, míg a nádszál kifordul szájából, ő pedig elaludt. Majd felébredt és folytatta ott, ahol abba hagyta.

Egy borzasztó hosszú éjszakán felköltött az őrmester. Foglyokat hoztak az örök a határról. Mindenféle veszedelmes népség járta azt a vidéket, átszökdöstek a határon, meg visszaszöktek. A bakák, ha megcsipték őket, hozták a kaszárnyába.

Azt mondtam az őrmesternek, hogy csukják be a foglyokat, majd ha megvirrad, beszélnek velük.

— De nem lehet ám reggelig várni. Mert az egyik betyárnak menekülés közben keresztüllötte a mellét Stefán Malmos szakaszvezető, — mondta az őrmester, mire felkeltem és ká-

romkodtam. Aludni ugyse tudtam... A határszelen mindenféle rossz szokásai vannak az embernek.

— Költse fel a kapitány urat, — mondtam az őrmesternek.

— Nem lehet, — felelt kívülről az őrmester. Én pedig nem kérdeztem, hogy miért nem lehet.

A őrszobába mentem. A piszkos petróleumlámpás világánál két alak látszott. Az egyik a pricscsen feküdt és nyögött. A másik mellette ült és egykedvűen simogatta a szakállát. Kafatános lengyelcsidók voltak. Amelyik megsebesült, öreg volt, nagy, fehér szakállu, a társa fiatal ember volt.

A sebesült hörgött az ágyon. „No ez nem sokaig viszi“ — gondoltam. Lássuk, miért lötték meg.

Stefán Malmos azután eladta, hogy a két vándor nem állt meg, hiába kiabált rájuk. Utánuk lött, azt tette, amit a kötelessége parancsolt.

— Hát miért nem álltatok meg? — kérdeztem a fiatal lengyeltől.

— Dolgunk volt, — felelt amaz févállról. Kérdeztem nevét, poigári állását...

Bizony már nem igen emlékszem, hogy mit mondtott. Keveset beszélt, az is hazugság volt. A határszéli emberek veszedelmes legények. Soha se járnak tiszta dologba... Talán kémelek, talán csempészek. Az őrdög tudna eligazodni rajuk.

A katonák megmotozták őket. Nem volt azoknál semmi irás. De még csak egy bicska sem. Ha lett volna valami, ugyis elszorták utközben.

Ujdonságok.

Holdvilágos . . .

Holdvilágos, csendes estén
Elmerengve kiállok kis kapumba,
„Hogy az egész Tisza mentén“
Édes-búsán ide hallszik a nóta.
Talán tudják — kik dalolják — bánatom
Szívem remeg, ez éneket ha hallom.

„Szöke vize a Tiszának“
Felhangzik a méla nóta még egyszer,
Miért hittem csábszavának?
Hisz' tudhattam, hogy csak játszik szívemmel.
Keservemben — úgy érezem — meghalok . . .
S mégis azon imádkozom: légy boldog!

Kádár Lajos.

— Kántorválasztás. Folyó hó 31-én ejtik meg községünkben a kántorválasztás, amint az a képviselőtestület által kiírt pályázati hirdetményben is jelezve volt. Sörös József a pályázati hirdetmény azon pontját, mely szerint a kántori állásra csak a 24-ik életévüket betöltött kántorok pályázhatnak, megfölebbezte ugyan, de az egyháztanács, nem véve figyelembe az apellátát, elrendelte, hogy a választás az előirt pontok szoros betartásával, a jelzett időben ejtessék meg. Ilyenformán nagy és mozgalmas napnak ígérkezik nálunk a 31-iki. Akkor mutatják be a pályázó kántorok hang- és zenetehetségüket a róm. kath. templomban. Komoly jelölt ezidő szerint — a nép hangulatából ítélve nincs; mindazonáltal az állásra pályázó Büky Kálmán szolnoki segédkántor hangja, aki egy temetésnél nagyon szép és megható búcsuztatót mondott — elismerésben és tetszésben részesült.

— Tanítói áthelyezés. A vallás és közoktatásügyi m. kir. miniszter Kamiss Béla csongrádmindszenti állami elemi iskolai tanítót a kispesti állami elemi iskolához jelen minőségben áthelyezte.

— Értesítés. Tudomására hozom a baromfi-tenyésztés iránt érdeklődő gazdaközönség azon tagjainak, kik nálam az elmúlt évben fajjóságoknak csere utján való beszerzését kérelmezték, hogy önmagyméltóság, a földmívelésügyi m. kir. miniszter ur 25 darab emdeni gunarat, 25 drb pekingi kacsát, 50 drb orpington és 50 drb plimut kakast ajándékozott a közönség részére okszerű tenyésztés céljából. Ezen jószágok rövid időn belül megküldetnek hozzám s azokat cserében fogom kiosztani azon vállalkozók között,

— No most meghal az apád! — mondtam a fiatal legénynek.

Nem szólt egy szót sem. Nem is sóhajtott. Villogó sötét szemével alattomosan nézett rám, aztán az öreghez fordult, amiből nem értett senki semmit.

Amint így folyt a vallatás, egyszerre fölpatant az ajtó és Hobula kapitány lépett be. Vörös volt az orra és dőlt belőle a pálinka. Iszonyu dühös volt és ordított:

— Dobjátok ki ezt a véres vén ebet. Mit mocskolja be az állam jószágát átkos vérevel! Dobjátok az istállóba, ott is megdögölhet.

Igy ordított a kapitány és nádpálczával rácsapott a fiatal fogoly kezére, aki védőleg terjesztette ki karjait. A zsidó fölsziszszent, aztán tüzes, néma haraggal nézte, hogyan kapják föl a bakák a megsebesült öregot és viszik ki a sötét éjbe. Az öregből csurgott a vér, amint vitték. Ez még jobban fölingerelte a kapitányt.

— Pfu! — kiáltotta. Vigyétek hamar, hogy ne is lássam, mert megöllek benneteket.

Az öreg zsidót kivitték. Én kísértem a bakákat az istálló felé, a kapitány egyedül maradt a fiatal fogollyal az őrszobában.

Mire visszajöttem, a kapitány már nem haragudott. Lehorgasztott fejével ült az asztalnál és a földre sütötte a szemét.

— Főhadnagy ur, — mormogta. — Ereszd az apja után azt a legényt. Hadd ápolja...

A legényt két baká az istállóba kísérte. Aztán elcsendesedett a kaszárnya. De csak alig félóráig. Egy félóra mulva valami rettenetes üvöltés verte föl az éjszakát. Farkas állat nem üvölt

akik neveiket még a múlt évben már előjegyeztették s szeptember hó első napjáig újfönt bejelentik, hogy a baromfiak becserélésére s tenyésztés céljából való továbbtartásukra ezuttal is hajlandók. Mindszent, 1904. augusztus 22. Tary s. k. főszolgabíró.

— **Kitüntetett mintagazdák.** A földművelésügyi kormány évek óta népies mintagazdaságot létesített, melyeknek célja volt, hogy az okoskerü gazdálkodásra példát adjanak. Mindazoknak, akik ilyen népies mintagazdaságok vezetésére fölhívták, a miniszter kiállításba helyezte, hogy ha öt éven belül a gazdaságokat az előirt üzemtervek szerint vezetik, a felügyelet alól fölszabadulnak, az állam részéről nyújtott fölszerelések tulajdonukba mennek, azzal a kikötéssel, hogy az újfajta gazdaságvitelre lakostársait ösztönözzék. Most azoknak a mintagazdákknak, akik köteleseiket pontosan beváltották, Tallián Béla földművelésügyi miniszter díszes oklevelet küld, elismervén az öt éven át tartó folyamatos munkának nagy gazdasági sikereit, fölhíván őket, hogy most már önállóan szakszerű kezek irányítása nélkül legyenek továbbra is mintagazdák.

— **Öngyilkos ifjú.** Sulyos csapás érte a köztisztviselőben álló Mihály-családot. A család egyik szeretett tagja, aki Hódmező-Vásárhelyen Takács János hentesnél volt alkalmazásban, kedden délbe fölakasztotta magát. Hogy mi indította a derék fiatalembert végzetes tettének elkövetésére, azt homály fedi. Annyit azonban sejtenek, hogy reménytelen szerelem volt okozója halálának. — Tetemét szülei hazahozatták Mindszentre és itt tették örök nyugovóra. Temetése csütörtökön délelőtt ment végbe, a kiterjedt rokonság és nagyszámú gyászoló közönség részvételével.

— **Uj tizkoronás bankjegyek.** A szürkés-lila tizkoronás bankjegyek helyett, amelyek rövid idő alatt még szürkébbre koptak, novemberben, vagy decemberben valószínűleg új bankjegyek kerülnek forgalomba. Annak idején, amikor az új tizkoronás bankjegyek kibocsátását elhatározták, úgy tervezték a dolgot, hogy az új bankjegyek jövő év tavaszán fognak a sajtó alól kikerülni. A munka azonban gyorsabban ment, mint remélték és így az új tizkoronásokat már ez év végén forgalomba hozhatják. Az új bankjegyen bájos gyermekfej lesz látható, amelynek modelljét Rohan herceg leánykája szolgált. A magyar-osztrák banknak a bankjegy vázlatának elkészítésével megbízott rajzolója az utcán pillantotta meg a rendkívül bájos gyermeket és mi-

úgy, mint az ember . . . A fiatal zsidó üvöltött. Nem maradhatott az ágyában senki attól az üvöltéstől. A lovak dobogtak az istállóban, a bakák pedig felősen nézegettek egymásra a sötétségben.

— **Agyon kéne lövetni** — mormogta Stefán Malmos és hideglelősen reszkedett.

Az irtózatot üvöltés pedig egy pillanatra sem szűnt meg. Hobula kapitány már akkor aludt. Őt még az üvöltés sem költötte föl.

Meddig tartott az üvöltés, nem tudom. Egy óráig, vagy kettőig. Mindenki talpon volt a kaszárnyában. Az emberek ijedten néztek egymásra. Senki se tudta, miért fél. Mintha meglett volna babonázva az egész század. Érezte mindenki, hogy valami rettenetes fog történni.

Egyszerre lángvörös fény világította meg a kaszárnyát. Négy helyen gyuladt ki egyszerre. A vizes tető sísteregve lobogott, mintha gyanzával öntötték volna le . . . Az üvöltést pedig tulharsogta az a lárma, amely a kaszárnyában keletkezett. A bakák lihegve rohantak össze-vissza. Valaki azt mondta, hogy egy csapat lengyelzsidót látott odakünn ólálkodni a kaszárnya körül. Azok gyújtották föl a kaszárnyát.

A rémületes zavarban a kapitány jutott eszembe. Hobula horkolt ágyában. Három legény megkapta és kivitte a szabadba. Aztán a foglyok jutottak eszembe. Hol jártak már azok? Még ma sem tudom, hová vitték az öreg haladoklót.

Veszedelemes népség lakik arrafelé. Ha valahol lakik az ördög, hát ott lakik.

Igy beszélt barátunk, a penzionált tiszt és mi fejcsóválva hallgattuk.

kor megtudta, hogy az Rohan herceg leánykája, a szülőktől engedelmet kért rá, hogy leánykájuk arcával diszithesse az új bankjegyeket, amibe Rohan herceg és neje szívesen beleegyeztek.

— **Verekedés a szomszédokban.** Az eddig csendes vérű szegvári legények mind gyakrabban rendeznek báli verekedést. Az elmúlt vasárnap is a Kohn Albert korcsmárosnál tartott táncmulatságon Deák Antal, Magyar István és Pukás Ignác oly alaposan megöklözték Vigh Pál legénytársukat, hogy ha hamarosan meg nem akadályozzák őket, talán meg sem állnak a fejhörpasztásig.

— **Csalás pénzcserével.** Lihel Franci gaádi (Torontál megye) lakos, 10 filléresekkkel teli köténnyel állított be tegnapelőtt Kiss János szegvári szatócshoz, kérvén, hogy az ő kétfejűsas cimere 10 filléreseit cserélnék ki magyar korona cimere 10 filléresekkkel. Mint-hogy a fiókban nagy mennyiségben voltak 10 filléresek, Kissné készséggel engedett a kérésnek. A csere befejezése és a cserélő asszony eltávozta után azonban Kissék megállapították, hogy a pénzükből 12 korona hiányzik. Följelenítették az esetet a csendőrségnek, ki is a magát igazolni nem tudó asszonyt letartóztatta.

— **Október elsején be kell rukkolni!** Vége a jó világnak! Valamire való legény; aki „bevált“ nem reménykedhetik többé, hogy beüt az obstrukció s kinnrekednek a kaszárnya kapuján. A makacs reménykedőket is megfosztja illúzióiktól a közös hadügyminiszternek az ujonczok bevonulásáról most kiadott rendelete. A rendelet értelmében az összes csapattestek és intézetek ujonczai október 10-ikén vonulnak be. Az egyéves önkéntesek és a haditengerészet ujonczait október 3-ra hívják be. A póttartalékosok vállát csak 8 hétig fogja huzni a munda meg a puska. A kerületi parancsnokságoknak azonban joguk van gyalogság, vadászcsapatok és a vartüzérség póttartalékosait, hogyha az áthelyezési viszonyok úgy kívánják, 1905. tavaszára behívni.

— **Meglötte magát.** Elhardt Ferencz ácsiparos polgártársunk amíatt, hogy feleségével egy csöppet összekülönbözött, e hó 20-án délután lakása ajtaját magára zárva, egy kicsiny fajtájú nyagda forgópisztolyal a szájába lött. Sebesülése sulyos, de nem életveszélyes. Most a vármegyei közkórházban ápolják.

— **Kitüntetés.** A hódmezővásárhelyi kiállításán szép kitüntetés érte F ü l l ö p T e s t v é r e k kötélygyártó céget, akik ugyan nem is valami közönséges ipari cikket produkáltak ezen kiállításra, mert a sok szép kiállított kötélyáruik között egy vastag kötély tűnt fel leginkább a szemlélőknek, melynek súlya 184 kiló, hossza 26 méter, 12 és fél centi átméretű, 742 fonálba van és minden egyes fonál könnyedén elbírt 84 kiló súlyt. A fent elmondottak szerint a következő jelmonddal: „Kiváló szép, jó és versenyképes munkáért“ nyerte a kiállítási aranyoklevelet és az Országos Iparegyesület bronz-érmét.

— **Agyonforrázott gyermek.** Bereczki Ferencz helybeli lakosnak három éves Ferencz nevű kis fia, a konyhai szabad tűznél magára rántott egy forró vízzel telt fazekat s az testét olyannyira összeégette, hogy az ártatlan gyermek nagy kinok között a mai nap folyamán kiszenvedett. A törvényszéki bonczolást tegnap délután tartották meg. A gondatlan szülők bizonyára megkapják méltó büntetésüket.

— **Kánikulából — ősz.** Egy nappal előbb izzaszt még a kánikula, ég az élet tüze s azután egy lépéssel beköszönt az enyészet. A kánikulából most ugyszólván minden átmenet nélkül átléptünk az őszbe. Októberi szél sivit künn, rázza a fákat, hajtja a hulló sárga leveleket s míg egy-két nap előtt szinte ingujjra vetkőzve jártak az emberek, ma már megjelentek a felöltők is. Kétségtelenül jól esik ez a változás, de az a baja van, hogy a vágató szél elhajtja a felhőket, pedig az őszi szél helyett nagyobb szükségünk volna jó nyári esőre.

— **Vendégmarasztalás — sörösüveggel.** A szomszédos Kistelekről jelenti tudósítónk:

Néhány nap előtt Neumann Mór korcsmájában együtt iddögáltak Pap Pál és testvére Pap János, meg Mészáros János. Estefelé megjelent a korcsmába Pap Jánosné és hazahívta az urát, aki azonban vonakodott otthagyni az italt. Tűzelte még a férjet Mészáros János is, aki lefogta Papot, nem engedte el. Azonban Pap mégis csak jobbnak látta a hazamenést és föllált. Ekkor Mészáros fölkapott egy teli sörös üveget és Pap fejéhez röpitette. A megütött ember erre vértől áztatva a földre bukott. A brutális vendégmarasztaló ellen megindult az eljárás.

— **Pusztító jégvihar.** Pénteken délután Szegeden rettenetes jégvihar pusztított. A déli órákban teljesen besötétedett az égbolt és 2 óra után óriási menydörgés között kitört a vihar. Előbb csak zápor szakadt a szomszéd földre, majd mogoró nagyságu jég verte az ablakokat. A jégverés jó félóraig tartott és meg-megújult, hol erősebben, hol gyöngébben. Amikor vége lett a retentő jégzárónak, a föld tiszta fehér jégtakaróval volt bevonva, amely azonban néhány perc múlva elolvadt a hirtelen előbujt nap sugarainak melegétől.

A jégzáró, amely a szőlőkben roppant nagy pusztítást vitt véghez, Ujszegeden nagyobb volt mint a belterületen. Különösen a faiskolában okozott érzékeny károkat. Szeged környékén több helyen esett jég ugyanabban az időben, mint ott. — Legnagyobb volt a jégverés Tápén, ahol 45 percig tartott és egy tehenet agyon is vert. Miklós János tápéi gazda tehene ugyanis ki volt pányvázva a réten, amikor a jég elkezdett zuhogni. Arra már nem volt idő, hogy elengedjék s a szegény állat ottmaradt a szabad ég alatt. A vihar elmúltával kimentek a tanyából a tehenet megnézni, amely élettelenül, véres testtel hevert a vízben. Itt fákat is tördelt ki a vihar. Szatymazon és Szőregen szintén volt egy kevés jég, azonkívül Dorosmán is. Csongrádon, Csapteleken, csöndes eső volt.

— **Ellopott kaszárnya.** Budapestet lefőzték. Egy nyomoruságos kis orosz falucska lefőzte. Egy időben a mi szépséges fővárosunkban igen csinos lopásokat követtek el. Még sokan emlékeznek arra, hogy egy utca kövezetét fölszedték és szekereken ellopták; azon is sokat mulattunk, amikor a tragikomikus emlékü Duna-ünnepély után munkások jelentek meg a korzón és a rendőrök asszisztenciája mellett emelték el a korlátra aggatott lámpionokat s az se utolsó „leisztung“, amikor ismeretlen tettesek egy budai házikót lebontottak és az „anyagot ellopták. No, de mindez a múlté. Most már nem is érdemes eféle apróságokról beszélni. A már említett falucskaiban ugyanis — mely Galiat néven található az Oroszország területét ábrázoló mappán — egy kaszárnyát loptak el. Ezt a kaszárnyát a terski bányatársulat állította föl és addig is, míg benépesítik, bakterrel őriztették. A bakter azonban úgy vigyázott, hogy este leheveredett a fübe, elaludt s reggelre kelve azt tapasztalta, hogy a kaszárnya volt, — nincs. Éjen át lehoradták és ellopták. Keresik, keresik, de eddig sem a részeire szétszedett épületet, sem a tolvajokat nem találták meg. A szegény baktert az keseríti leginkább, hogy nem elég, hogy a kaszárnyát, de ennek következtében őt is lehoradták.

— **Szomszédos bünkrónika.** A vasárnapok meg az ünnepnapok nem igen szoktak anélkül elmúlni, hogy egy kis vér ne folya vagy az utcán, vagy a korcsma ivójában. Most a két napos ünnep alatt Kistelek községben öltek meg egy legényt, Szatymazon pedig egy 15 éves fiút skalpoltak meg a duhajkodó cimborák. A kisteleki korcsmában vasárnap este nagy vigalom volt. Egy sereg fiatal legény ivott délutántól késő estig. A mulatozó kompánia végre hazafelé indult. A korcsmai számla kifizetésekor összekaptak a barátok. Ugy egy fél óra múlva a szomszédos utcában lövés dördült el. Tóth András Pétert lötte agyon egy pajtása és szörnyet halt. A vizsgálatot megindították és akkor kiderült, hogy a tettes a végzetes lövést másnak szánta. Magay vizsgálóbíró a helyszínére fog kiutazni.

